Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 125 325 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Rashaida origine. U bent geboren in Debre Zeit, Ethiopië, waar u ook tot in 2000 verklaart te hebben gewoond. U ging tot de zevende klas – tot 1997 – naar school, daarna hielp u uw moeder in haar kledingboetiek. U verklaart in september 2000 gedeporteerd te zijn geweest naar Eritrea. Soldaten haalden u 's nachts thuis op en brachten u naar de kebele waar u een dag bleef. Daarna werden jullie met een bus naar Eritrea overgebracht. Bij uw aankomst in Eritrea verbleef u eerst drie maanden in het Zeray Deres hotel, daarna gingen jullie in Campo Sudan te Assab wonen. Eens in Eritrea ging u niet meer naar school en heeft u ook niet gewerkt. U hielp enkel uw moeder in het huishouden en kwam verder niet veel buiten. In 1994 verklaart

u zich bekeerd te hebben tot de Pinksterkerk, samen met uw moeder. Voordien waren jullie allebei moslim. In 1999 werd u uiteindelijk gedoopt na een leerproces te hebben doorlopen. In Eritrea gingen jullie in eerste instantie naar de Mulu Wengel kerk. Sinds 2001 werden er echter steeds meer mensen in de kerken gearresteerd en begon men kerken te sluiten. Daarna kwam u met anderen samen in verschillende huizen om te bidden, waaronder ook uw huis. Uw moeder werd ook ziek, zij heeft HIV. Toen er in december 2006 een bijeenkomst bij u thuis was geweest was u nog aan het bidden bij het ziekbed van uw moeder toen de politie bij u binnenviel. Ze vonden u en uw bijbel en namen u mee naar het politiekantoor. U bleef één dag op het politiekantoor en werd daarna overgebracht naar de Tahadisso gevangenis. U werd er ondervraagd en ze vroegen u uw religie af te zweren, wat u weigerde. Om die reden werd u geslagen en verkracht in de gevangenis. U bleef gedetineerd tot december 2007. Op dat moment kon u met behulp van een soldaat ontsnappen. Hij zei u een militair uniform aan te trekken en in een auto te stappen. Na een uur diende u over te stappen in een andere auto, deze bracht u naar Kassala, in Soedan. U overnachtte er vervolgens in een huis van de smokkelaar en de volgende dag bracht hij u naar Khartoem. In Khartoem kwam u via een Eritrese vrouw in contact met een familie waar u kon intrekken en hen helpen in het huishouden. In 2011 nam u contact op met uw tante die in Dubai woonde, zij kende een smokkelaar en begon uw vertrek uit Soedan te regelen. Op 27 maart 2013 nam u het vliegtuig naar België, waar u de volgende dag asiel aanvroeg.
U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart in Eritrea te vrezen te worden opgeroepen voor uw militaire dienst en eveneens vervolging te vrezen omwille van uw religie. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in september 2000 vanuit Ethiopië naar Eritrea zou zijn gedeporteerd en u vervolgens tot 2006 in de wijk Campo Sudan in Assab heeft verbleven.

U kon het in de eerste plaats niet aannemelijk maken in september 2000 te zijn gedeporteerd. Het verloop van deze deportatie zoals door u beschreven tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.5-10) stemt niet overeen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt *en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch – The Horn of Africa war: mass expulsions and the nationality issue – januari 2003 en Queston & Answer Series – Eritrea & Ethiopia: large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the ethiopian-eritrean conflict 19998-2000 – januari 2002). Hieruit blijkt dat het deporteren van inwoners van Eritrese origine door de Ethiopische autoriteiten sterk afnam sinds de ondertekening van het akkoord tot wapenstilstand in juni 2000. Deportaties zouden sindsdien bovendien geweigerd kunnen worden. Deze bron stelt zelfs dat in de eerste zes maanden van 2000 geen gedwongen deportaties hadden plaatsgevonden. Er is* ***geen reden aan te stippen waarom u in september 2000 alsnog zou zijn gedeporteerd*** *richting Eritrea. Zeker aangezien u verklaart dat uw moeder een kledingboektiek uitbaatte (gehoorverslag CGSV dd 06.12.2013 p.10 en dd 21.02.2014 p.7) waaruit blijkt dat zij wel degelijk deelnam aan het maatschappelijke leven en zich zo al reeds van bij het begin van het conflict zou hebben blootgesteld aan het risico op een deportatie. Voorts blijkt eveneens dat, na aanvang van de gedwongen deportatie, de personen die uit Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werden,* ***voorafgaand ondervraagd werden in politiekantoren door een 'processing committee'.*** *U brengt dit echter nergens in het gehoor ter sprake. Het is eerder onwaarschijnlijk dat u zich dit ingrijpende gehoor niet zou herinneren. Verder verklaart u* ***bij aankomst in Eritrea drie maanden te zijn ondergebracht in het hotel Zeray Deres****, gelegen in de wijk Campo Sudan te Assab (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.9 en p.21). Niet alleen is er in de geconsulteerde informatie geen sprake van gedeporteerden die werden ondergebracht in hotels, zij werden eerder ondergebracht in verschillende vluchtelingenkampen totdat zij een huis werden toegewezen. Sterker nog, uit informatie met betrekking tot de stad Assab (Assab, main port of Eritrea – 2007) blijkt dat de bouw van dit hotel pas in 2004 een aanvang heeft genomen en dat dit in 2007 nog steeds niet was afgerond. Aldus is het onmogelijk dat u reeds in 2000 in dit hotel zou hebben verbleven. Bovendien verklaart u dat dit hotel niet aan de kust maar in Campo Sudan, in de benedenstad, is gelegen. Wanneer dit wordt nagegaan blijkt dit hotel zich echter wel degelijk vlakbij de kust te bevinden. Deze vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw deportatie onherstelbare schade toe.* ***U verklaart verder bij aankomst in Eritrea te zijn ontvangen door het Rode Kruis.*** *Ook dit strookt niet met de gangbare praktijk toentertijd. Het was namelijk de door de overheid opgezette Eritrean Relief and Rehabilitation Commission (ERREC) die de opvang en registratie van de vluchtelingen op zich nam. Zij waren eveneens verantwoordelijk voor het verstrekken van de basisvoorzieningen voor de gedeporteerden, zoals voeding, medische hulp en assistentie bij het*

vinden van een huis en werk. Gezien de verregaande hulp die zij u zouden hebben geboden en de periode dat u onder hun hoede zou geleefd hebben – namelijk drie maanden - is het opmerkelijk dat u zich de correcte organisatie niet zou herinneren. ***Vervolgens bent u ook niet eenduidig omtrent de documenten die uw moeder in Ethiopië zou hebben gehad en de documenten die zij bij aankomst in Eritrea heeft ontvangen.*** *Aangezien het cruciale belang van deze documenten bij de deportatie en de re-integratie in Eritrea kan van een 16-jarige wel degelijk verwacht worden dat zij op de hoogte is. Bij uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u nog helemaal niets af te weten van de documenten waarover uw ouders in Ethiopië beschikten (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.7) terwijl u bij het tweede gehoor verklaart dat uw moeder een Eritrese identiteitskaart en eventueel een document van de kebele had (gehoorverslag CGVS dd 21.03.2014 p.5-6). Bij aankomst in Eritrea zou uw moeder een tijdelijke reisvergunning van drie maanden in de vorm van een lichtgroen blad papier hebben ontvangen, waarna zij een Eritrese identiteitskaart kon afhalen bij de lokale administratie (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.7 en dd 21.02.2014 p.10). Gezien jullie precaire verblijfssituatie in Ethiopië is het vreemd dat u met betrekking tot de documenten van uw moeder geen preciezere informatie kunt verschaffen. In 1999 moesten meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich namelijk verplicht aanmelden bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning. Diegenen die mogelijks voor de Ethiopische nationaliteit in aanmerking kwamen, ontvingen een normale Ethiopische identiteitskaart, een zogenaamde white card. Het merendeel van deze personen ontving een zogenaamde yellow card en diende deze kaart halfjaarlijks te laten verlengen (Algemeen ambtsbericht Ethiopië – december 2006). Het is weinig waarschijnlijk dat u hier niets zou over opgevangen hebben, aangezien inwoners van Eritrese origine in Ethiopië toen reeds sterk geviseerd werden. Bovendien ontving men bij aankomst in Eritrea geen lichtgroene reisvergunning zoals u verklaart maar sinds midden 1999 een Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia ofte een blue card.* ***Deze inconsistenties met de gangbare procedure bij de deportaties van mensen van Eritrese origine in Ethiopië zorgt ervoor dat het niet geloofwaardig is dat u werkelijk in september 2000 werd gedeporteerd.***

Ook uw verklaringen omtrent uw persoonlijke beleving van de situatie schaadt verder uw geloofwaardigheid. *U schetst deze deportaties correct binnen het grensconflict dat sinds 1998 woedde tussen Eritrea en Ethiopië. Verder verklaart u daar echter niets over te weten. U vermoedt dat de deportaties reeds in 1998 begonnen maar dat de meeste plaatsvonden in 1999 en 2000. U weet niet of men na jullie vertrek uit Ethiopië nog verder ging met het terugsturen van Eritreërs (gehoorverslag dd 21.02.20114 p.6-7). U was op dat moment 16 jaar, wat het op zich reeds opmerkelijk maakt dat u niet meer interesse aan de dag legde voor de gebeurtenissen die uw leven zo drastisch overhoop haalden. Temeer aangezien u bij uw aankomst nog drie maanden in een hotel verklaart te hebben verbleven waar ook andere gedeporteerden werden ondergebracht (gehoorverslag dd 21.02.2014 p.21). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u daar niet zou hebben opgemerkt of er al dan niet nog nieuwe gedeporteerden aankwamen.* ***Verder legt u weinig doorleefde verklaringen af omtrent de omstandigheden waarin u zou zijn gedeporteerd zijn geweest.*** *Wanneer u wordt gevraagd naar de levensomstandigheden in Ethiopië sinds het uitbreken van het conflict blijft u uiterst vaag. U kan geen persoonlijke incidenten noemen en blijft bij de verklaring dat Eritreërs onder dwang werden meegenomen en dat de bevolking hen haatte. Ook wanneer u verklaart dat uw moeder soms haar winkel diende te sluiten deelt u geen persoonlijke ervaring maar was dit enkel omdat zij gehaat werd (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.7). Over de dag dat u doorbracht in de kebele voor uw eigenlijke deportatie blijft u evenzeer op de vlakte. De sfeer zou er triestig en gestresst zijn geweest en er werd dwang gebruikt. U kan evenmin inschatten hoeveel mensen er aanwezig zouden zijn geweest en met hoeveel bussen jullie naar de grens zijn gebracht (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2015 p.8-9). Zoals u zelf ook aangeeft is dit ondertussen lang geleden, maar aangezien u toen zestien jaar was valt het eerder te verwachten dat deze gebeurtenissen in uw geheugen gegrift staan, of dat u het zich zeker toch wat levendiger zou kunnen voorstellen. De omstandigheden tijdens de detentie en de rit naar de grens blijken namelijk uiterst zwaar te zijn geweest. Ook uw vermeende verblijf in het Zeray Deres Hotel is weinig doorleefd. U verklaart zich niets te herinneren van uw tijd daar en er geen vrienden te hebben gemaakt (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.21-22), wat toch frappant is voor iemand die, zoals u zelf stelt, in een volledig nieuw leven is terecht gekomen.*

Bovenstaande argumenten tonen aan dat u uw deportatie van Ethiopië naar Eritrea niet aannemelijk kon maken. Daarnaast kunnen ook bij uw verblijf in Eritrea verschillende opmerkingen worden geformuleerd die de geloofwaardigheid van dit verblijf ernstig ondermijnen.

U verklaart nooit een identiteitskaart te hebben aangevraagd uit schrik opgeroepen te worden voor de nationale dienst *(gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.8 en dd 21.02.2014 p.11). Uit objectieve informatie (Landinfo – Topical note, Eritrea: administrative structure and documents – april 2013) blijkt nochtans dat in Eritrea elke burger in het bezit moet zijn van een identiteitskaart vanaf*

de leeftijd van 18 jaar, en dat Eritrese burgers vanaf 18 jaar deze identiteitskaart ten allen tijde bij zich moeten dragen om zich te kunnen identificeren. Er zijn dan ook geregeld routine-inspecties waarbij de identiteitskaart dient te worden voorgelegd. Wanneer men die niet bij heeft kan dit leiden tot een gevangenisstraf. Bovendien werd er volgens de beschikbare informatie over elke gedeporteerde een gedetailleerd registratieformulier ingevuld bij aankomst in het land, waardoor de autoriteiten op die manier reeds op de hoogte waren van uw aanwezigheid en het weinig zin had u op deze manier voor de autoriteiten te trachten te verbergen. Integendeel, zo liep u bij een routinecontrole nog een groter risico gearresteerd te worden en gedwongen te worden uw nationale dienst te vervullen. Het is eveneens opvallend dat u verklaart in die zes jaar nooit aan enige controle te zijn onderworpen. U verklaart dienaangaande dat u uit schrik niet vaak buiten kwam (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.8 en dd 21.02.21014 p.5 en 11). Dit blijkt echter niet uit andere van uw verklaringen, zo verklaart u een normaal leven te hebben, zoals de anderen (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.10), sporadisch naar de markt te gaan (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.13), naar de Pinksterkerk te gaan en bij andere gelovigen thuis gebedsbijeenkomsten bij te wonen toen de kerken werden gesloten (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.23-24 en dd 21.02.2014 p.12-13). Vooral uw verklaringen regelmatig gelovige bijeenkomsten van de Pinksterkerk bij te wonen stroken niet met deze angst. Er worden namelijk regelmatig leden van de Pinkstergemeenschap opgepakt zodat het bijwonen van deze bijeenkomsten net een extra risico inhoudt. ***Verder verklaart u over geen andere documenten te beschikken ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute.***

Vervolgens is ook uw kennis over de stad Assab eerder gebrekkig en weinig coherent en schiet die op cruciale punten te kort. *Waar u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart in de straat Negade Sefer te hebben gewoond in de wijk Campo Sudan en dat deze wijk verder niet is opgedeeld in verschillende onderdelen of straten (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.16-17), verklaart u bij uw tweede gehoor dat Negade Sefer een wijk is in de buurt van uw huis (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.13). Hoewel u de verschillende delen van de stad Assab correct kunt opnoemen weet u deze echter niet te situeren. U situeert Assab Kebir aan de kust, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat voornamelijk Assab Seghir de kustlijn omvat (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.17-18). U situeert eveneens het stadscentrum of het centrale plein in Assab Seghir, terwijl dit volgens de beschikbare informatie in Assab Kebir bevindt. Bovendien kunt u zich niet herinneren of er iets op dat plein te zien is, terwijl er midden op het plein een opvallend standbeeld van een vogel te zien is (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014 p.14). Verder kunt u slechts twee straten noemen binnen de stad en weet u niet naar welke steden de grote wegen in Assab leiden. U kunt bovendien geen enkel dorpje in de omgeving van Assab benoemen (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.17-18 en dd 21.02.2014 p.14).* ***De wegbeschrijvingen die u gevraagd worden naar onder andere uw huis of de kerk zijn uiterst vaag en onprecies te noemen.*** *Aangezien u verklaart er zes jaar te hebben gewoond kan worden verwacht dat aanwijzingen geven omtrent uw huis of de kerk die u bezocht geen enkel probleem zou mogen vormen. Zo vindt u het bijvoorbeeld moeilijk te zeggen waar men links of rechts moet afslaan om uw huis te vinden en moet men gewoon de straten nemen die men tegenkomt (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.18 en dd 21.02.2014 p.12-14).* ***Vervolgens kunt u een aantal cruciale plaatsen niet binnen de stad situeren.*** *Zo weet u niet waar de centrale administratie zich bevindt (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.19). Dit terwijl dit gebouw toch een cruciale rol speelde bij jullie aankomst in Eritrea aangezien uw moeder er de nodige documenten diende af te halen. Ook weet u niet of er eilanden te vinden zijn voor de kust van Assab en kent u geen namen van stranden. Wanneer u de naam van één van de grootste eilanden voor de kust wordt voorgeschoteld, herkent u dit niet als dusdanig (gehooverslag CGVS dd 06.12.2013 p.18-20). U kent evenmin enige gevangenissen in de stad en herkent ook deze niet wanneer die u worden genoemd (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.19-20). Op dit vlak spreekt u zich bovendien ook tegen. Waar u in het eerste gehoor vermeldt niet te weten waar precies u zelf gevangen heeft gezeten, maar dat dit in elk geval enkele uren rijden van de stad was verwijderd (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013), stelt u tijdens het tweede gehoor dat u in een gevangenis in een bos net buiten Assab verbleef (gehoorverslag CGVS dd 21.02.2014). Van iemand die volgens haar verklaringen meer dan zes jaar in Assab verbleef, kan men toch minstens verwachten dat zij zich wat beter in de stad zou kunnen oriënteren of de belangrijkste plaatsen zou kunnen situeren, zelfs indien men het huis niet vaak zou uit komen. Dit schaadt verder ernstig de geloofwaardigheid van uw verblijf in Eritrea.*

Verder legt u over uw leven in Assab weinig doorleefde verklaringen af zodat ook dit verder uw verblijf in Eritrea ondermijnt. *U verbleef er volgens uw verklaringen meer dan zes jaar, maar u slaagt er niet in te specifiëren hoe uw leven er daar uit zag. Hoewel u zoals voordien aangehaald verklaart er een gewoon leven te hebben gehad zou u er geen andere activiteiten hebben gehad dan het huishouden en het bijwonen van spirituele vergaderingen. U zou er evenmin vrienden hebben gemaakt en het was vooral een leven van stress en bang zijn (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.12*

en dd 21.02.2014 p.11-12). Dat u er niet in slaagt wat specifiekere ervaringen te delen zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u deze periode van uw leven in Eritrea zou hebben doorgebracht. Bovendien verklaart u dat het Pinkstergeloof waar u toe behoort reeds verboden zou zijn geweest in 2001 en dat er toen reeds verschillende arrestaties plaatsvonden en kerken werden gesloten (gehoorveslag CGVS dd 06.12.2013 p.23 en dd 21.02.2014 p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Amnesty International – Eritrea, religious persecution – december 2005), blijkt echter dat het pinkstergeloof slechts sinds mei 2002 verboden is in Eritrea. Pas toen werden de verschillende kerken gesloten en dienden deze religies zich verplicht te registeren. De arrestaties van deze gelovigen zouden pas begin 2003 een aanvang hebben genomen, vooral wanneer men betrapt werd bij het samenkomen voor gebedsdiensten in huizen. U verklaart ook nooit over Abune Antonios te hebben gehoord (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.26). Abune Antonios, de voorganger van de huidige patriarch van de Eritrese orthodoxe kerk, werd in augustus 2005 uit zijn functies ontzet nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken. ***Van leden van een pinksterkerk in Eritrea zoals uzelf mag verwacht worden dat men op de hoogte zou zijn van dermate belangrijke gebeurtenissen. Uw gebrekkige en foutieve informatie hieromtrent zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u sinds 2000 deel zou hebben uitgemaakt van de Pinksterkerk in Eritrea.*** *Bovendien laat u na de Lutheriaanse kerk te vermelden wanneer u gevraagd wordt naar de erkende religies in Eritrea (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.21). Aangezien deze stroming het meest aanleunt bij de Pinkstergemeenschap getuigt dit opnieuw van een weinig doorleefde kennis van de Eritrese context. Verder kon u evenmin overtuigen gedurende uw verblijf in Eritrea deel te hebben uitgemaakt van een pinkstergemeenschap. U kunt slechts vijf leden van deze gemeenschap bij naam noemen, namelijk de leden van één gezin waar u contact mee zou hebben gehad. U kent geen namen van andere leden, dit terwijl voor de kerk werd gesloten daar volgens uw verklaringen 20 tot 30 mensen samen kwamen. Van degene die u wel kunt noemen kunt u verder geen bijkomende informatie verschaffen, u kent hun volledige naam niet en weet niet of ze werken of naar school gaan en hoe oud zij zijn (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.24-25 en dd 21.02.2014 p.16).* ***Aangezien zij volgens uw verklaringen de enige personen waren waar u enig contact mee had is het uiterst opmerkelijk dat u niets meer over hen zou weten.*** *Verder kent u slechts één pastoor en zou u er sinds de kerk werd gesloten in 2001 geen informatie meer over hebben. U kent overigens ook niemand van uw gemeenschap die zou zijn gearresteerd, behalve Kongit, lid van het gezin waar u contact mee had en die samen met u in de cel zou hebben gezeten (gehoorverslag CGVS dd 06.12.2013 p.25 en dd 21.02.2014 p.16-17). Het schaadt uw geloofwaardigheid dat u verklaart wel te hebben gehoord over mensen die werden gearresteerd maar niemand van uw directe gemeenschap bij naam kunt noemen of kunt uitweiden over de omstandigheden van hun arrestatie. U slaagde er bijgevolg niet in uw verblijf in Eritrea aannemelijk te maken.*

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw gedwongen deportatie naar Eritrea en uw verblijf in dat land. Derhalve dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. *Daaruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waaraan u in Eritrea zou zijn blootgesteld. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoekster vangt aan met een theoretische uiteenzetting van de principes die volgens haar van toepassing zijn. Vervolgens past zij deze principes toe op onderhavige asielaanvraag.

Betreffende haar deportatie in 2000 en haar persoonlijke beleving hiervan meent verzoekster dat verweerder geen rekening hield met alle relevante feitelijke omstandigheden. Verweerder gaat volgens haar aan de hand van veronderstellingen, die geen sluitend bewijs leveren over haar deportatie, over tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het feit dat de deportaties sterk afnamen sinds de ondertekening van het akkoord tot wapenstilstand sluit niet met zekerheid uit dat verzoekster met haar moeder toch nog daarna werd gedeporteerd. Verzoekster verwijst naar informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 20 september 2000 en 23 januari 2006, waaruit zij afleidt dat ondanks het akkoord en internationale waarschuwingen de deportaties toch nog doorgingen en slechts niet meer plaatsvonden in juni 2001. Er kan niet met zekerheid worden bepaald tot wanneer de deportaties doorgingen. Volgens verweerder namen de deportaties sterk af in juni 2000, terwijl verzoekster verklaarde gedeporteerd te zijn in september 2000, hetgeen slechts een verschil van drie maanden is. Hoogstwaarschijnlijk werden de deportaties niet onmiddellijk volledig stopgezet, maar geleidelijk aan stopgezet zonder uit te sluiten dat in september 2000 nog deportaties plaatsvonden. Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoekster bovendien dat zij niet met zekerheid de maand van haar deportatie nog weet.

Verder steunt verweerder volgens verzoekster op verwaarloosbare informatie betreffende de beleving van haar deportatie, de ligging van het hotel *Zeray Deres* en het voorafgaand verhoor in politiekantoren. Verzoekster wijst op haar toenmalige jonge leeftijd en de verstreken periode en meent dat niet van haar kan worden verwacht dat zij nog gedetailleerde informatie kan geven. Verweerder houdt volgens verzoekster ook geen rekening met de zware omstandigheden waarin zij zich bevond en toetst de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan stereotiepe verwachtingen. Het is volgens verzoekster aannemelijk dat zij niet meer weet (of nooit geweten heeft) of zij en haar moeder ontvangen werden door het Rode Kruis of het ERREC en/of waar zij verbleven.

Betreffende haar verblijf in Eritrea merkt verzoekster op dat zij in Ethiopië geboren is, daarna naar Eritrea werd gedeporteerd, dat zij in Eritrea afgezonderd leefde en bijgevolg niet veel kennissen had en weinig naar buiten ging omwille van de ziekte van haar moeder, haar illegaal statuut en hun bekering tot de Pinksterkerk. Het is zeer moeilijk om de “persoonlijke belevingen” van verzoekster op een objectieve wijze na te gaan.

Aangaande haar religie voert verzoekster aan dat een religie een heel persoonlijke beleving is, die van persoon tot persoon kan variëren. Dat zij in Eritrea lid was van de Pinksterkerk betekent niet dat zij tevens alle belangrijke figuren en gebeurtenissen binnen de kerk dient te kennen. Zij slaagde er al in vijf leden op te noemen. Uit algemene informatie blijkt dat in Eritrea zeer streng wordt opgetreden tegen aanhangers van niet-geregistreerde religies, zoals de Pinksterkerk. Verzoekster verwijst naar de “*Operational Guidance Note: Eritrea*” van het *United Kingdom Home Office* van februari 2014. Verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Zij werd omwille van haar religie opgesloten, geslagen en verkracht. Haar arrestatie was willekeurig en heden bestaan er geen goede redenen om aan te nemen dat zulke willekeurige arrestaties en mishandeling zich niet opnieuw zullen voordoen, zeker wanneer rekening wordt gehouden met de objectieve informatie omtrent het geweld ten aanzien van niet-geregistreerde religies in Eritrea.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoekster aanvoert dat zij op het moment van haar deportatie zeer jong was en dat de feiten zich ondertussen meer dan 13 jaar geleden afspeelden, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde geboren te zijn op 12 april 1984 (gehoorverslag CGVS 6 december 2013 (hierna: gehoor I), p. 4), zodat verzoekster ten tijde van haar deportatie in september 2000 (gehoor I, p. 4) 16 jaar oud was. Er kan van een 16-jarige redelijkerwijze verwacht worden dat zij, ook meer dan 13 jaar na de beweerde feiten, in staat is coherente verklaringen af te leggen omtrent gebeurtenissen die een dermate grote impact op

het verdere leven hebben gehad, zoals verzoeksters beweerde deportatie in 2000 van Ethiopië naar Eritrea.

Verzoekster verklaarde dat zij in 2000 samen met haar moeder gedeporteerd werd van Ethiopië naar Eritrea en dat zij bij aankomst in Eritrea, meer bepaald in de stad Assab, gedurende drie maanden verbleven in het hotel *Zeray Deres* (gehoorverslag CGVS 21 februari 2014 (hierna; gehoor II), p. 9 en 21). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat met de bouw van het hotel *Zeray Deres* pas in 2004 een aanvang werd genomen en dat personen die vanuit Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werden in verschillende vluchtelingenkampen werden ondergebracht. Bovendien situeerde verzoekster voornoemd hotel aan de kust, doch blijkt uit verweerders vaststellingen – die door verzoekster niet betwist worden – dat het hotel in Campo Sudan, in de benedenstad, gelegen is. Tevens blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat personen die van Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werden voorafgaandelijk ondervraagd werden in politiekantoren door een "processing committee", iets waarvan verzoekster doorheen haar gehoor geen enkele keer melding maakte. Volgens verzoekster werden zij en haar moeder bij aankomst in Eritrea opgevangen door het Rode Kruis (gehoor II, p. 10), terwijl uit voormelde informatie van verweerder blijkt dat de opname en registratie van vluchtelingen door de door de overheid opgezette *Eritrean Relief and Rehabilitation Commission (ERREC)* werd opgenomen. Voorts wist verzoekster aanvankelijk niets te vertellen over de documenten waarover haar moeder beschikte in Ethiopië en die zij ontving bij aankomst in Eritrea (gehoor I, p. 7), terwijl zij later stelde dat haar moeder een Eritrese identiteitskaart en een document van de kebele had (gehoor II, p. 5-6). Bij aankomst in Eritrea zou haar moeder een tijdelijke reisvergunning van drie maanden in de vorm van een lichtgroen blad papier hebben ontvangen, waarna zij een Eritrese identiteitskaart kon afhalen bij de lokale administratie (gehoor I, p. 7 en gehoor II, p. 10). Uit voormelde informatie van verweerder in het administratief dossier blijkt echter dat meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich in 1999 verplicht moesten aanmelden bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning, waarvan het merendeel een zogenaamde *yellow card* kreeg die halfjaarlijks moest verlengd worden; bij aankomst in Eritrea ontving men sinds midden 1999 een *Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia* ofwel een zogenaamde *blue card*. Hoewel uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst in onderhavig verzoekschrift blijkt dat niet uit te sluiten is dat ook na juni 2000 nog mensen gedeporteerd werden van Ethiopië naar Eritrea, kan uit het voorgaande worden afgeleid dat verzoekster haar deportatie in september 2000 van Ethiopië naar Eritrea in het geheel niet aannemelijk weet te maken.

Verzoekster verklaarde ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat zij geen identiteitskaart had in Eritrea en deze ook nooit heeft gevraagd omdat zij anders naar het leger moest. Verzoeksters verklaring dat zij in Eritrea rondliep zonder identiteitskaart is niet verzoenbaar met haar verklaringen inzake haar dagelijkse leven in Eritrea.

Met betrekking tot haar verblijf in Eritrea en haar kennis over de stad Assab voert verzoekster aan dat zij in Ethiopië geboren is, dat zij in Eritrea afgezonderd leefde, dat zij er niet veel kennissen had, dat zij omwille van de ziekte van haar moeder, haar illegaal statuut en haar bekering tot de Pinksterkerk weinig buiten kwam en dat het zeer moeilijk is om haar "persoonlijke belevingen" op objectieve wijze na te gaan. Aldus komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Betreffende haar religie voert verzoekster aan dat religie een persoonlijke beleving is en dat uit algemene informatie blijkt dat in Eritrea zeer streng wordt opgetreden tegen aanhangers van niet-geregistreerde religies, zoals de Pinksterkerk. Hoger is echter komen vast te staan dat verzoekster haar deportatie van Ethiopië naar Eritrea in 2000 en haar verblijf in de Eritrese stad Assad niet aannemelijk wist te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering dat zij omwille van haar bekering tot de Pinksterkerk in Eritrea vervolgd werd. Dit klemt des te meer daar verzoekster er niet in slaagt correcte en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent haar leven als lid van de Pinksterkerk in Eritrea. Volgens verzoekster werd het Pinkstergeloof in Eritrea verboden in 2001 en vonden er toen verschillende arrestaties plaats en werden kerken gesloten (gehoor I, p. 23 en gehoor II, p. 12), terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het Pinkstergeloof pas in mei 2002 verboden werd in Eritrea, dat pas toen verschillende kerken werden gesloten en dat religies zich vanaf dan dienden te registreren. De arrestatie van gelovigen begon volgens deze informatie pas in 2003. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Verder weet verzoekster niet wie Abune

Antonios is en laat zij na de Lutheriaanse kerk te vermelden wanneer haar gevraagd wordt naar de erkende religies in Eritrea terwijl deze stroming het meest aanleunt bij de Pinksterkerk (gehoor I, p. 21 en 26). Verzoekster kan bovendien slechts vijf leden van de Pinkstergemeenschap in Eritrea bij naam noemen, die dan nog allen tot hetzelfde gezin behoren, maar kan geen verdere informatie over hen verschaffen (gehoor II, p. 16).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS